

καὶ τιμωρεῖται τῶν νόμων, καὶ θάνατος ἐπονείδιστος. Συχνὰ τοιαῦτα ἐλσεῖν ἀπαδείγματα τῆς ἀκρασίας στηλιτεύει ἡ ἱστορία καὶ τῶν συγχρόνων ἢ ζωῇ, ἅτινα συλλογίζομενος ὁ φρόνιμος ἄνθρωπος, δὲν ἀρίσκει τὰς ἐπιθυμίας αὐτοῦ νὰ ἐπαναστατώσιν, ἢ, ἂν ποτε τοιοῦτον συμβῇ, προλαμβάνει καὶ καθυποτάττει αὐτάς, καὶ περιστέλλει μὲ τὸ σκήπτρον τοῦ ἡγεμονικοῦ λόγου, ὡς ὁ Ὀδυσσεὺς τὸν Θερσίτην.

Εἰς τὰ αὐτὰ πράγματα θεωρεῖται καὶ ἡ ἀκολασία, χωρὶς ὅμως νὰ ἔχῃ λόγον ἐναντιούμενον (1). Ἀλλὰ καὶ ἂν δὲν ἔχῃ λόγον ἐναντιούμενον, τάχα ἡ πείρα τῶν ἀποτελεσμάτων τῆς ἀκολασίας, ἢ τὰ παραδείγματα τῶν ἀκολάστων, δὲν εἶναι ἱκανὰ νὰ διορθώσωσι τὸν ἀκόλαστον; Ἡ ἀμετρία ἐπιφέρει πάντοτε βλάβην· ὁ μένων λοιπὸν ἐν τῇ ἀκολασίᾳ, δεικνύει ὅτι εἶναι παντάπασιν ἀνόητος καὶ κτηνώδης.

Μαλακὸς τέλος πάντων λέγεται ὁ μὴ ὑποφέρων μὴδ' αὐτοὺς τοὺς ἀναγκαίους εἰς τὸν ἄνθρωπον κόπους (2). Πόσον δυστυχὴς εἶναι λοιπὸν ἡ ζωὴ τοιούτων ἀνθρώπων! Λαβόντες παρὰ τῆς φύσεως δυνάμεις, καὶ ὑποκείμενοι εἰς χρεῖας καὶ περιστάσεις νὰ μεταχειρίζωνται αὐτάς, φθείρουσιν ἑαυτοὺς, ἐξανδραποδίζονται καὶ καθίστανται ἀνάξιοι τοῦ ζῆν· διότι ζωὴ κυρίως δὲν εἶναι ἄλλο, εἰ μὴ ἐνέργεια τῶν ψυχικῶν καὶ σωματικῶν δυνάμεων. Ἡ τρυφὴ τῶν Συβαριτῶν εἶναι ἡ πλέον περιβόητος ἐν τῇ ἀρχαίᾳ ἱστορίᾳ· ὁ ἀρχαῖος οὗτος λαὸς τῆς Καλαβρίας ἐς ἅθλη τὸσον τρυφηλὸς, ὥστε δὲν ὑπέφερε, λέγουσι, νὰ ὑπάρχῃ ἐν τῇ πόλει αὐτῶν οὐδεμία τέχνη θορυβώδης. Δὲν ἦτο συγκεχωρημένον εἰς τινὰ οὐδὲ πετεινοῦς νὰ τρέφῃ, διὰ νὰ μὴ ἐνοχλῶσι τὴν τρυφηλὴν αὐτῶν ἀνάπαυσιν. Διηγοῦνται ὅτι εἰς τῶν Συβαριτῶν, ἰδὼν ποτε γεωργοὺς σπῶντας βώλους γῆς, παρεκάλεσεν αὐτοὺς νὰ διακόψωσι τὴν ἐργασίαν, ἕωσὺ περάσῃ, λέγων, ὅτι ἡ θέα τοῦ κόπου αὐτῶν ἔκοπτε τὰ γόνατα αὐτοῦ. Ἄλλος κοιμώμενος ἐπὶ στρώματος ῥόδων, παρεπονεῖτο ὅτι ἐπέρασε κακὴν νύκτα, διότι ἐν φύλλον ἦτο δεδιπλωμένος. Ἦσαν τῶντοι ἄξιοι τοιούτων σκωραμάτων.

Ὀκνηρία.

Ἡ ὀκνηρία εἶναι κακία, ἣτις κάμνει τὸν ἄνθρωπον νὰ φεύγῃ τοὺς κόπους, νὰ παραδίδωται εἰς τὴν ἀργίαν, καὶ νὰ πίπτῃ εἰς πολλὰ ἄτοπα. Εἶναι δὲ καὶ ἐπιζήμιος εἰς τὸ κοινὸν, διότι τὸ ἀνάλογον φορτίον

(1) Ὁ μὲν γὰρ ἀκόλαστος τοιοῦτός τις, οἷος οἶσθαι ἂ πράττει, ταῦτα καὶ βέλτιστα εἶναι αὐτῷ καὶ συμφερότατα, καὶ λόγον αὐδὲν ἔχειν ἐναντιούμενον τοῖς αὐτῷ φαινόμενοις ἡδέσιν. (ὁ αὐτὸς αὐτόθι.)

(2) Πάλιν ἡ ἀκρασία καὶ ἡ μαλακία οὐκ ἔστι ταυτόν· ἡ μὲν γὰρ μαλακία ἐστὶ, καὶ ὁ μαλακὸς, ὁ μὴ ὑπομένων πόνους, οὐχ ἅπαντας δὲ, ἀλλ' οὐς ἀναγκαίως ἂν ἄλλος τις ὑπομείνειεν. (ὁ αὐτὸς αὐτόθι.)